

NAKTIES PASAULIS

Medžiotoja

„Vampyrės dienoraščio“ autorė

L.J. SMITH

Alma littera

1

SKYRIUS

— **V**iskas paprasta, – paskutinės savo gyvenime medžioklės naktį aiškino Džezė. – Jūs bėgat. Mes vejamės. Jei mes jus pagaunam, jums galas. Duodam tris minutes laiko.

Skustagalvis gaujos vadas priešais ją nė nekrustelėjo. Jo veidas buvo papurtęs, žvilgsnis piktas. Stovėjo įsitempęs, mėgino atrodyti kietas, bet Džezė matė, kaip virpa kojų raumenys.

Džezė jį apdovanojo šypsena.

– Rinkis ginklą, – paliepė ji. Kojos pirštu pabaksnojo krūvą prie savo kojų. Čia buvo daug ko: pistoletų, peilių, beisbolo lazdų, netgi kelios ietys. – Ei, pasiimkit ne po vieną. Kiek tik norit. Vaišinu.

Už jos pasigirdo slopinamas kikenimas, bet Džezė griežtai mostelėjo nutilti. Įsivyravo tylą. Dvi gaujos stovėjo viena priešais kitą, vienoje pusėje šeši skustagalviai chuliganai, kitoje – Džezės būrys. Tik jos žmonės nebuvo paprasti banditėliai.

Skustagalvio vado akys nukrypo į krūvą. Staiga jis prišoko ir kažką išitraukė.

Žinoma, pistoletą. Jie visada renkasi pistoletus. Jis pasiėmė šiuo metu Kalifornijoje uždraustą didelio kalibro pusiau automatinį šaunamąjį ginklą. Skustagalvis jį pakėlė ir nutaikė tiesiai į Džezę.

Džezė atkragino galvą ir nusikvatojo.

Visi spoksojo į ją – ir tai buvo gerai. Ji atrodė nuostabiai ir tai žinojo.

Įsisprendusi rankomis į klubus, raudonais ant pečių ir žemyn nugara krintančiais plaukais, į dangų užverstu smulkiu veide liu – taip, ji atrodė puikiai. Aukšta, išdidi, arši... ir nepaprastai graži. Ji medžiotoja, Džezė Redfern.

Nuleidusi smakrą įbedė į gaujos vadą akis, kurios nebuvo nei sidabrinės, nei žydros, o kažkokios tarpinės spalvos. Tokios spalvos jis dar nebuvo matęs, nes nėra žmogaus tokiomis akimis.

Vaikinas nesuvokė situacijos. Regis, ne iš protingųjų.

– Gaudyk, – tarė jis ir iššovė.

Džezė kryptelėjo paskutinę akimirką. Ne todėl, kad krūtinę perskrodęs metalas ją būtų rimtai sužeidęs, bet todėl, kad būtų bloškęs ją atgal, o ji to nenorėjo. Mergina ką tik perėmė vadovavimą iš Morgedo ir nenorėjo atskleisti savo silpnųjų pusių.

Kulka pervėrė kairę jos ranką. Trykštelėjo kraujas, nusmelkė aštrus skausmas, kai kulka skverbdamasi sulaužė kaulą. Džezė prisimerkė, bet nesiliovė šypsojusiai.

Paskui pažvelgė į ranką ir šypsena nuo lūpų dingo, ji sušnypštė. Nepagalvojo apie tai, kad prakiurs rankovė. Dabar joje žiojėjo kruvina skylė. Ir kodėl ji niekada neprisimena tokių dalykų?

– Ar žinai, kiek kainuoja oda? Nutuoki, kiek kainuoja *North Beach* striukė? – Ji žengtelėjo prie skustagalvio vado.

Šis mirksėjo ir šnopavo. Bandė suvokti, kaip ji sugebėjo taip greitai judėti ir kodėl neklykia iš skausmo. Jis nutaikė ginklą ir vėl iššovė. Ir dar kartą, kaskart vis labiau siusdamas.

Džezė metėsi į šalį. Nebenorėjo daugiau skylių. Ranka jau gijo, žaizda traukėsi, oda darėsi lygi. Gaila, kad striukė taip negėba. Išvengusi kulkos ji ištiesė ranką ir sugriebė skustagalvį už žalios su juoda karo lakūnų stiliaus striukės. Viena ranka iškėlė taip, kad plienų apkaustyti *Doc Marten* batai nebesiekė žemės.

– Verčiau jau bėk, berniuk, – tarė ji ir sviedė vaikiną.

Šis nulėkė oru nemenką atstumą, trenkėsi į medį ir nuo smūgio atšoko. Vargais negalais pakilo, iš siaubo baltakiuodamas, besikilnojančia krūtine. Pažvelgė į Džezę, pažiūrėjo į savo gaują, apsigrėžė ir pasileido bėgte per spygliuočių mišką.

Kiti gaujos nariai akimirką spoksojo jam įkandin, paskui prišoko prie ginklų krūvos. Džezė raukydamasi stebėjo juos. Jie ką tik matė, kaip kulkos veikia tokias būtybes kaip ji, bet vis tiek naršė pistoletų, nė nepažvelgdami į tobulai nusmailintus bambukinius peilius, kukmedžio strėles ir įstabią lazdelę su gyvatės galva.

Skustagalviams atsitraukus nuo krūvos kilo triukšmas, jie ėmė pyškinti. Džezės gauja lengvai išsisukdavo, bet vadės galvoje suskambo pasipiktinęs balsas.

Ar jau galim juos vyti? Ar dar ilgai vaidinsi?

Ji grįžtelėjo atgal. Morgedas Blektornas buvo septyniolikos, metais už ją vyresnis ir pikčiausias jos priešas. Pasipūtęs, karštakošis, užsispyręs ir geidžiantis valdžios – be to, nuolat aiškina, kad tai ji tokia.

– Daviau jiems tris minutes, – balsiai tarė ji. – Nori, kad laužyčiau žodį?

Tą akimirką, kol urzgė ant jo, Džezė užmiršo saugotis kulkų. Susivokė tik tada, kai Morgedas ją pargriovė ant nugaros. Pats užvirto ant viršaus. kažkas virš jų suzvimbė, trenkėsi į medį, pabiro žievė.

Žalios kaip brangakmeniai Morgedo akys įsmigo į ją.

– Bet... jie... nebėga, – pabrėžtinai kantriai ištarė jis. – Jei kartais nepastebėjai.

Jis buvo per arti. Rankos abipus galvos. Užgules ją savo svoriu. Džezė, įniršusi ant jo ir išsigandusi savęs, jį nuspyrė.

– Tai *mano* žaidimas. Aš jį sugalvojau. Ir žaisim pagal mane! – užriko ji.

Skustagalviai vis dėlto ėmė nešdintis. Galų gale suprato, kad šaudyti beprasmiška. Jie bėgo, kliūdami už paparčių.

– Gerai, jau! – nusileido Džezė. – Bet vadas – mano.

Gauja choru ėmė skanduoti medžioklės šūkius. Valas, didžiausias ir nekantriausias, išskuodė pirmas, klykdamas kažką panašaus į „Jééééé!“ Paskui išbėgo Tislė ir Ravena – liauna švie-siaplaukė ir aukšta tamsiaplaukė, neišskiriamos draugės. Pirsas del-sė, šaltomis akimis stebeilijosi į medį, norėdamas grobiui suteikti pabėgimo viltį.

Džezė neatsigrėžė pažiūrėti, ką veikia Morgedas. Ir kodėl jai tai turėtų rūpėti?

Ji nulėkė į tą pusę, kur dingo skustagalvių vadas. Bet nebėgo tuo pačiu taku. Ji šokinėjo nuo vieno spygliuočio ant kito. Milžiniškos sekvojos tiko geriausiai; jų šakos buvo storiausios, nors nesunku buvo nusileisti ir ant ruplėtų, gumbais lyg karpomis apaugusių visžalės sekvojos šakų. Džezė stryktelėdavo, įsikibdavo, vėl stryktelėdavo, kartais vien linksmindamasi atlikdavo akrobatinį triuką.

Jai patiko Miuiro giria, nors visi medžiai aplinkui buvo mirtinai pavojingi – o gal kaip tik dėl to. Ji mėgo rizikuoti. Ir pati vieta buvo nuostabi – tylu kaip katedroje, žaliuoja samanose, kvepia sakais.

Praeitą savaitę Aukso Vartų parke jie medžiojo septynis gaujos narius. Buvo smagu, bet vieta gana vieša, todėl jie negalėjo leisti žmonėms smarkiau kautis. Šūviai parke pritrauktų dėmesį. Miuiro giria buvo Džezės sumanymas – pagrobti gaujos narius ir atsigabenti čia, kur niekas nesipainiotų. Duoti jiems ginklų. Tai būtų tikra medžioklė su tikrais pavojais.

Džezė pritūpė ant šakos atgauti kvapo. Juk pasaulyje taip maža tikrų pavojų, pamanė ji. Ne taip, kaip senais laikais, kai Biskajos įlankos rajone tebegyveno vampyrų medžiotojai. Jie ir nužudė Džezės tėvus. Bet dabar, medžiotojus išgalabinus, niekas daugiau nebekėlė realios grėsmės...

Džezė sustingo. Priekyje pušų spygliai vos girdimai trakstelėjo. Po akimirkos ji be baimės liuoktelėjo nuo šakos ir pritūpdama nusileido ant puraus pušų spyglių kilimo. Atsigręžusi akis į akį susidūrė su skustagalviu.

– Na štai, – tarė.

2

SKYRIUS

Skustagalvio veidas persikreipė, akys išsprogo. Šniokštuodamas kaip sužeistas gyvūnas jis spitrijosi į ją.

– Žinau, – tarė Džezė. – Tu greitai bėgai. Nesusigaudai, kaip tave aplenkiau.

– Tu... ne... žmogus, – išlemeno skustagalvis, dar pridėdamas daug tokių žodelyčių, kuriuos linkę vartoti subjūrę žmonės.

– Atspėjai, – nekreipdama dėmesio į keiksmus linksmai tarė Džezė. – Ne toks kvailas, kaip atrodai.

– *Kas – tu – po velnių?*

– Mirtis. – Džezė vėl išsišiepė. – Tai kausiesi? Tikiuosi.

Jis vėl sugraibė ginklą. Rankos drebėjo, tad vos pavyko nusitaikyti.

– Manau, tau baigėsi kulkos, – tarė Džezė. – Šiaip ar taip, iš šakos būtų daugiau naudos. Nori, kad tau nulaužčiau?

Vaikinas atlenkė gaiduką. Pistoletas tik spragtelėjo. Skustagalvis pažvelgė į jį.

Džezė iššiepė dantis.

Pajuto, kaip jie auga, kaip ji nusiteikia medžioklei. Iltiniai

dantys ilgėjo ir lenkėsi, kol tapo aštrūs, smailūs ir skaidrūs kaip katės. Jai patiko pojūtis, kaip prasižiojus jie dursteli apatinę lūpą.

Tai buvo ne vienintelė permaina. Mergina žinojo, kad jos akys dabar atrodo lyg skystas sidabras, o lūpos, laukiant maisto, parausta ir tampa putlesnės nuo pritekėjusio kraujo. Kūnas prisikaupia nenusakomos energijos.

Skustagalvis stebeilijo, kaip ji vis gražėja ir darosi vis mažiau panaši į žmogų. Tada susmuko. Nugara atsirėmęs į medį jis nučiuožė žemyn ir atsisėdo ant blyškių kreivabudžių. Akys buvo įsmeigtos į priekį.

Džezės žvilgsnį patraukė ant jo sprando išstatuirtas dvigubas žaibas. Štai... kaip tik čia, dingtelėjo jai. Oda daugmaž švari, kraujo kvapas viliojantis. Jis teka štai čia, mėlynomis venomis po pat oda, sklidinas adrenalino. Vien pagalvojusi, kaip siurbia jį, apsvaigo.

Baimė – puiku, ji suteikia prieskonį. Panašų į vaisinių saldai- niukų. Bus gardu...

Tada ji išgirdo tylų, graudų garsą.

Skustagalvis verkė.

Ne garsiai bliovė. Nežliumbė ir nemaldavo. Tik verkė lyg vaikas, kai papurtė galvą, skruostais lėtai nuvarvėjo ašaros.

– Geriau apie tave galvojau, – tarė Džezė. Krestelėjo plaukus, paniekinamai mostelėjo galva. Bet kažkas jos viduje, regis, susigniaužė.

Jis nieko neatsakė. Tik spoksojo į ją – ne, *pro* ją – ir verkė. Džezė suprato, ką jis regi. Savo mirtį.

– Nagi, baik, – tarė jam. – Žinoma, nenori mirti. Kas gi nori? Bet tu žudei žmones. Praeitą savaitę tavo gauja nužudė tą vaikį Chuaną. Gal ir gailiesi, bet dabar jau nieko nepakeisi.

Jis ir toliau tylėjo. Nebelaikė nukreipęs į ją ginklo; abiem rankomis spaudė jį sau prie krūtinės kaip žaislinį meškiuką ar kažką panašaus. Galbūt troško nusižudyti, kad tik išvengtų jos. Vamzdis buvo įremtas į pasmakrę.

Gniužulas Džezės viduje dar labiau susispaudė. Susispaudė ir susisuko taip, kad ji nebegalėjo alsuoti. Kas jai negerai? Jis tik žmogus, ir dar blogiausios rūšies. Jis *nusipelnė* mirti, ir ne tik todėl, kad ji alkana.

Bet tas verksmas... Tarsi drasko ją. Apėmė *déjà vu* jausmas, rodėsi, kad taip jau buvo nutikę – nors *nebuvo*. Ji žinojo, kad nebuvo.

Galiausiai skustagalvis prabilo.

– Padaryk tai greitai, – sušnabždėjo jis.

Ir Džezės galvoje kilo sumaištis.

Sulig tais žodžiais ji atsidūrė nebe girioje. Ji krito į nieką, sukosi ratu, neturėjo ko įsitverti. Regėjo ryškius vaizdų blyksnius. Jie atrodė beprasmiški; ji nėrė į tamsą, o priešais bejėges akis vėrėsi reginiai.

„Padaryk tai greitai, – kažkas sukuždėjo. Blykstelėjo, ir Džezė išvydo, kas: moteris tamsiai raudonais plaukais ir gležnais, kaulėtais pečiais. Jos veidas buvo lyg viduramžių princesės. – Aš nesipriešinsiu, – kalbėjo moteris. – Nužudyk mane. Tik palik gyvą mano dukrą.“

Mama...

Tai prisiminimai apie ją.

Ji troško išvysti ką nors daugiau – bet prisiminimų apie ją pagimdžiusią moterį neliko. Blykstelėjo dar vienas vaizdas. Kampe susigūžusi drebėdama verkia mergaitė. Jos plaukai ugniniai, akys nei sidabrinės, nei žydros. Ir jai taip baisu...

Kitas blyksnis. Prie vaiko bėga aukštas vyras. Apsigręžia, užstoja ją.

– Palikit ją ramybėj! Ji nekalta. Ji neturi mirti!

Tėtis.

Jos tėvai, nužudyti, kai jai buvo ketveri. Nukankinti vampyrų medžiotojų...

Kitas blyksnis, ji regi grumtynes. Kraują. Tamsius pavidalus, kovojančius su jos mama ir tėčiu. Girdi riksmus, bet nesupranta žodžių.

Paskui vienas tamsus pavidalas čiupo iš kampo mažą mergaitę ir iškėlė aukštin... Džezė matė, kad jis su iltimis. Jis buvo ne vampyrų medžiotojas; jis buvo vampyras.

Mergytė, išsižiojusi klykti, ilčių neturėjo.

Staiga Džezė suprato, ką jie šaukia.

– Nužudyk ją! Nužudyk žmogų! Nužudyk išsigimėlę!

Jie taip rékavo apie *ją*.

Džezė atsitokėjo. Ji buvo Miuiro girioje, klūpojo ant paparčių ir samanų, priešais gūžėsi skustagalvis. Viskas buvo taip pat... ir viskas kitaip. Ji jautėsi apdujusi ir išsigandusi.

Ką tai *reiškia*?

Tai tik kažkokia keista haliucinacija. Be abejo. Ji žinojo, kaip žuvo jos tėvai. Mamą tikrai nužudė vampyrų medžiotojai. Tėvas buvo mirtinai sužeistas, bet prieš mirtį jam pavyko keturmetę Džezę nunešti savo broliui. Dėdė Brekenas ją augino ir nuolat pasakodavo šią istoriją.

Bet tie riksmi...

Jie nieko nereiškė. *Negalėjo* reikšti. Ji – Džezė Redfern, pati tikriausia vampyrė, tikresnė net už Morgedą. Iš visų lamijų,

vampyrų, galinčių susilaukti vaikų, jos šeima pati garsiausia. Jos dėdė Brekenas buvo vampyras, taip pat jo tėvas ir tėvo tėvas iki pat Medžioklio Redferno.

O jos mama...

Ką ji žinojo apie savo mamos šeimą? Nieko. Dėdė Brekenas tik sakydavo, kad jie iš Rytų pakrantės.

Kažkas Džezės viduje virptelėjo. Ji neketino suformuluoti klausimo, bet žodžiai tiesiog neišvengiamai atėjo į galvą.

O jei jos mama buvo žmogus?

Tuomet Džezė...

Ne. Tai neįmanoma. Ne tik dėl to, kad Nakties Pasaulio įstatymai vampyrams draudžia pamilti žmones. Toks dalykas, kaip vampyro ir žmogaus hibridas, neegzistuoja. To negali būti; nėra buvę dvidešimt tūkstančių metų. Tai būtų išsigimėlis...

Drebulys vis stiprėjo.

Džezė lėtai atsistojo, neaiškiai išgirdo, kaip skustagalvis iš baimės aiktelėjo. Negalėjo sutelkti į jį dėmesio. Žvelgė tolyn pro sekvojas.

Jei tai būtų tiesa... tai *negali* būti tiesa, bet jei būtų... ji turėtų palikti viską. Dėdė Brekeną. Gaują.

Ir Morgedą. Ji turėtų palikti Morgedą. Kažkodėl nuo šios minties suspaudė krūtinę.

Tuomet ji iškeliautų... kur? Kur vieta pusžmoguiui pusvampyriui išsigimėliui?

Tik ne Nakties Pasaulyje. Nieku gyvu. Nakties būtybės tokį padarą nužudytų.

Skustagalvis vėl išleido garsą, suinkštė. Džezė sumirksėjo ir pažvelgė į jį.

Neįtikėtina, bet staiga praėjo ūpas jį žudyti. Tiesą sakant, ji pajuto, kaip apima siaubas, tarsi kažkas smegenyse skaičiuotų visus jos per pastaruosius metus sužeistus ir nužudytus žmones. Nusmelkė kojas, keliai ėmė linkti. Kažkas slėgė krūtinę, atrodė, tuoj supykins.

– Nešdinkis iš čia, – sušnabždėjo ji skustagalviui.

Jis užsimerkė. Kai prabilo, žodžiai skambėjo lyg aimana.

– Tu mane vysiesi.

– Ne.

Bet Džezė suprato jo baimę. Ji medžiotoja. Sumedžiojo daug žmonių. Daugybę.

Džezė smarkiai nusipurte ir užsimerkė. Jautėsi lyg ką tik pažvelgusi į veidrodį ir išvydusi nepakeliamą vaizdą. Tai nebebuvo išdidžioji, nuožmioji ir gražioji Džezė. Tai buvo Džezė žudikė.

Turiu sulaikyti kitus.

Jos pasiūstas telepatinis šauksmas nuskambėjo kaip klyksmas. *Ei, visi! Čia Džezė. Grįžkit pas mane, tuojau pat! Meskit, ką darot, ir ateikit!*

Džezė žinojo, kad jie paklus – juk tai gauja. Bet nė vienas, išskyrus Morgedą, neturėjo pakankamai telepatinių galių atsiliiepti per atstumą.

Kas atsitiko? – paklausė jis.

Džezė nutyko. Negalėjo atskleisti jam tiesos. Morgedas nekentė žmonių. Jei sužinotų, ką ji įtaria... taip į ją pažiūrėtų...

Jį supykintų. Jau nekalbant apie tai, kad privalėtų ją nužudyti.

Vėliau paaiškinsiu, visa nustėjusi atsakė jam Džezė. Ką tik supratau... kad čia maitintis nesaugu.

Tada ji nutraukė telepatinį ryšį. Nuogaštavo, kad jis pajus, kas dedasi jos viduje.

Stovėjo apglėbusi save ir įdėmiai žvelgė tolyn pro medžius. Dirstelėjo į paparčiuose tebetūnantį skustagalvį.

Dar turėjo jam padaryti paskutinį dalyką.

Nekreipdama dėmesio į jo krūpčiojimus, ištiesė ranką. Pirštu palietė kaktą. Tikslus, lengvas judesys.

– Užmiršk... viską, – paliepė ji. – O dabar eik.

Pajuto, kaip iš jos teka Galia, apsiaučia skustagalvio smege-
nis, pakeičia jo cheminius procesus, pertvarko mintis. Jai tai pui-
kiai sekėsi.

Skustagalvio akys apsiblausė. Džezė nebežiūrėjo, kaip jis ro-
poja šalin.

Dabar tesvajojo grįžti pas dėdę Brekeną. Jis atsakys į jos klau-
simus, viską paaiškins. Įrodys, kad tai netiesa.

Jis viską sustatys į vietas.